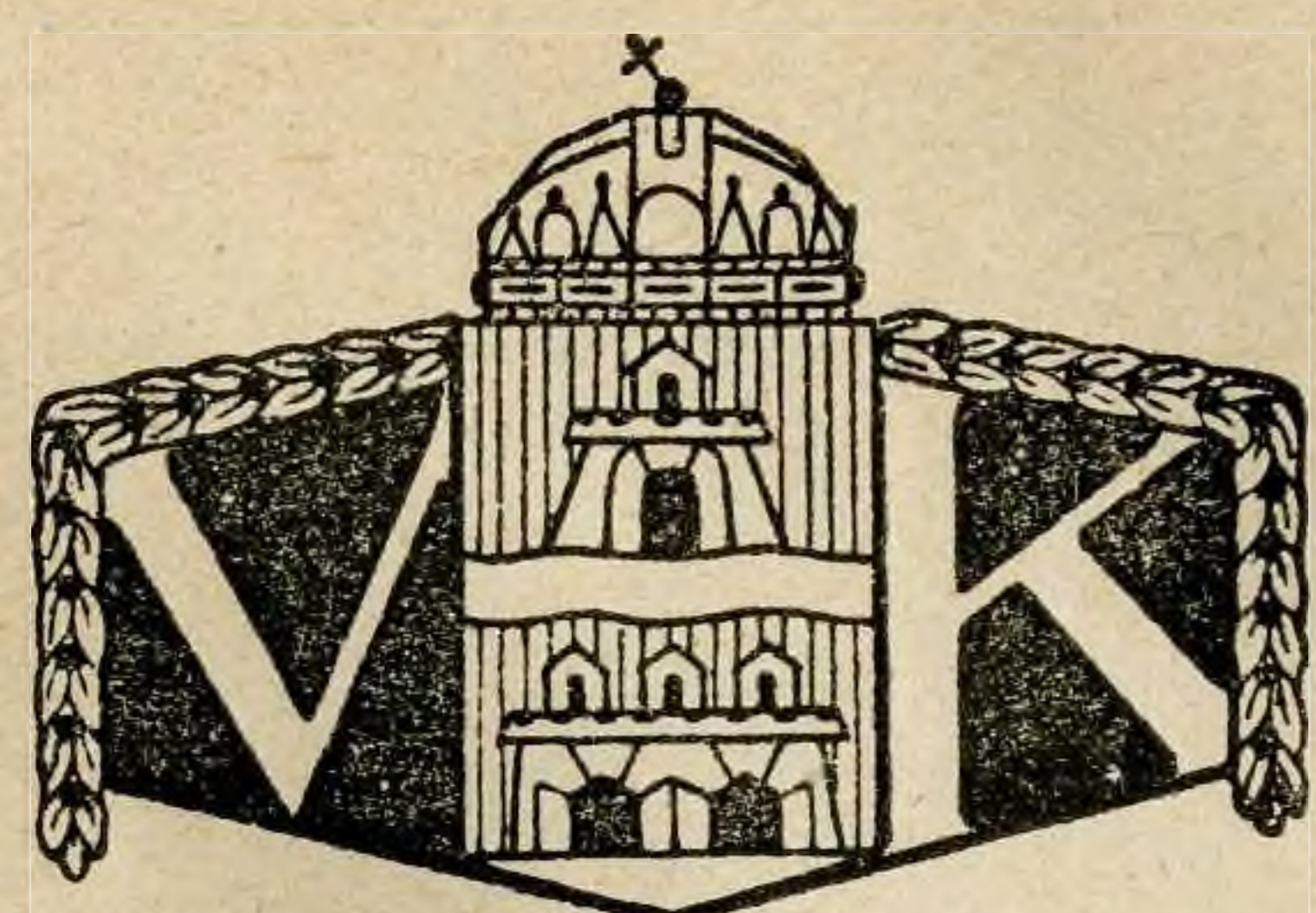

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Kiégett villanykörték a pesti éjszakában*

Forrás: *Pesti Napló*

Bp
(Hely)

1923. 6. 17.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"19"

Személy

Helység

Székesfővárosi háziomda 1922

Kiégett villanykörték a pesti éjszakában

Talán az ég is másképp borul erre a fáradt, szegény, nyári éjszakára. A régi nyár örökre elmúlt, elhervadt, eltűnt, talán elköltözött Pestről. Más nyár, más éjszaka és más világ volt az, amikor hasábot lehetett írni arról, hogy egy szerelmében csalódott varrólány marólúgot ivott, ahol szenzáció volt a lóversenyző bankfiúnak ezerkoronás sikkasztása, ahol bojkottal fenyegetőztek a kávéházi vendégek, amikor két krajcárral felemelték a kávé árát. Ez a Pest vidám éjszakáival, füstös kávéházaival, könnyelmű nyári mulatóhelycivel örökre lehunyta szemét és vele együtt kiégtek azok az apró villanykörték is, amelyek hozzátartoztak a pesti éjszakának képéhez.

Talán emlékeznek még arra a rekedthangú rikkanásra, aki éjszaka árulta az újságokat, tréfás megjegyzésekkel illette a vevőt, később pedig saját lapját árulta, amelyekben saját cikkei és saját versei jelentek meg. *Bakti Gyulának* hívták a rikkaneszerveztőt és rikkanesköltőt, aki azonban nemcsak a költészetet szerette, hanem az italt is. Sokszor dülöngött, újságjaival hóna alatt, a rekedthangú rikkanesköltő az éjszakai uccán és csak úgy áradt belőle a pálinka. Utoljára vagy két évvel ezelőtt találkoztam vele, elpanaszolta, hogy a Rókus-kórházból jön, az orvosok csonttuberkulózist állapítottak meg, alig áll a lábán és megy vissza a kórházba. Aztán meghalt. Egészen titokban, senki sem tudta, csak a Rókus könyveiben találni meg az adatokat.

Eltűnt a híres *Ekszeres Szidi* is, az a sovány, evikkores néni, aki az első napsugárral együtt bújt be minden reggel az éjjeli mulatóhelyre, hogy behajtsa a részleteket. Mert *Ekszeres Szidi* táncosnőnek és egyéb mulatóhelyi alkalmazottnak részletre adott el értékes és kevésbé értékes ingóságokat: ék-

szert, harisnyát, blúzt, fehéneműt. Ezek a kuncsafatok csak hajnalban szoktak fizetni, amikor már megkapták a napi gázsijukat és *Ekszeres Szidi* az első akart lenni a hitelezők között. Utóbb már betegeskedett és akkor fiát küldte inkasszálni, aki a sok munka miatt egészen szokatlan járművön végezte a nehéz inkasszót. *Görkoresolyán* járt.

A veszteséglistán szerepel a *ligeti tanagrás ember* is, akinek tréfás, kedves konferánssza annakidején valósággal szállóige lett:

— Nem nagyobb, mint ezen szobor, — mondta a tanagrás ember a miniatűr-színház miniatűr színészeire célozva, apró szobrocskát mutatva fel kezében. A tanagra-színházzal és a kis szobrocskával együtt ő is eltűnt.

A híres *Singer* bácsira is emlékezhetnek. Ő volt a »*Hugenotten-ember*«. Valamikor operaházi szabó volt, később artista lett, azután úgy tengette életét, hogy kávéházi korcsmára járt, minden asztalnál megállt és néhány fillérért operáriát énekelt ezzel a szöveggel:

— *Hugenottn — Hugenottn — Hugenotin — Nottn — Nottn!*

És ebben a szövegben benne is volt az öreg *Singer* bácsi egész tragédiája. Nem egyszer mondotta el, hogy amikor operaházi szabó volt, egyetlen vágy éltette: hogy operaházi kórista lehessen.

Eltűnt a pesti uccáról az a magas, sovány, cilindres ember is, akit mindenki megnézett kópott cilindere, tükrös fekete zsaketje, aranykeretes monoklija és eltaposott, rongyos cipője miatt. *Scotti bárónak* hívták, valahonnan Pozsonyból került Pestre, ahol nagy nyomorral küszködött. Egyszer valami táncosnőt vett el feleségül, de aztán kiderült, hogy csak látszat-házasság volt, mert a táncosnő néhány koronáért meg akarta vásárolni a hangzatos olasz bárói nevet.

Kurländer bácsi is meghalt, a *Royal-orfeum* vezetője, az ő haláláról a lapok annak idején röviden meg is emlékeztek. Mindenki ismerte Pesten *Kurländer* bácsit, aki különösen arról volt híres színész- és artista-körökben, hogy soha senkinek sem adott szabadjegyet. A róla fennmaradt anekdóták közül a leghíresebbet ideírjuk. Egy ifjú színész ment egyszer hozzá és szabadjegyet kért. *Kurländer* így szólt:

— Tessék várni.

Aztán föltelefónált az irodába és a második emeletről lehívatta a titkár. A titkár, nem tudván milyen fontos dologról van szó, lélekszakadva rohant le a lépcsőn. Amikor odaért *Kurländer*hez, ez halálos komolysággal mutatta be neki a fiatal színészt és így szólt:

— *Ez az úr szabadjegy kér. Szalay, nevéssen ki ez az ember!...*

Ő is meghalt és nem viszi őt többé a konflis az *Erzsébet* körútról a gyár uccai lakásáig, amely útért pontosan egy korona tíz fillért fizetett minden alkalommal. Mit szólna szegény a mai taxiállapothoz? Inkább gyalog járna a sánta lábával.

És kivonult a temetőbe a híres »*okos Noldi*« is, aki életének hatvan esztendejét töltötte a hatodik kerületben, ahol törzsvendége volt egyik legnépszerűbb terézvárosi borozónak. Amikor kivitték a temetőbe, csak néhány barátja kísérte utolsó útjára és az egyik, aki legjobban ismerte, így parentálta el:

— Szegény *Noldinak* meg kellett hálnia, hogy végre kitegye a lábát a hatodik kerületből.

Ezek az apró villanykörték égtek ki a pesti éjszakában. Szép csendben aludtak el, aztán kicsavarták őket és újak kerültek helyükbe. (b. l.)